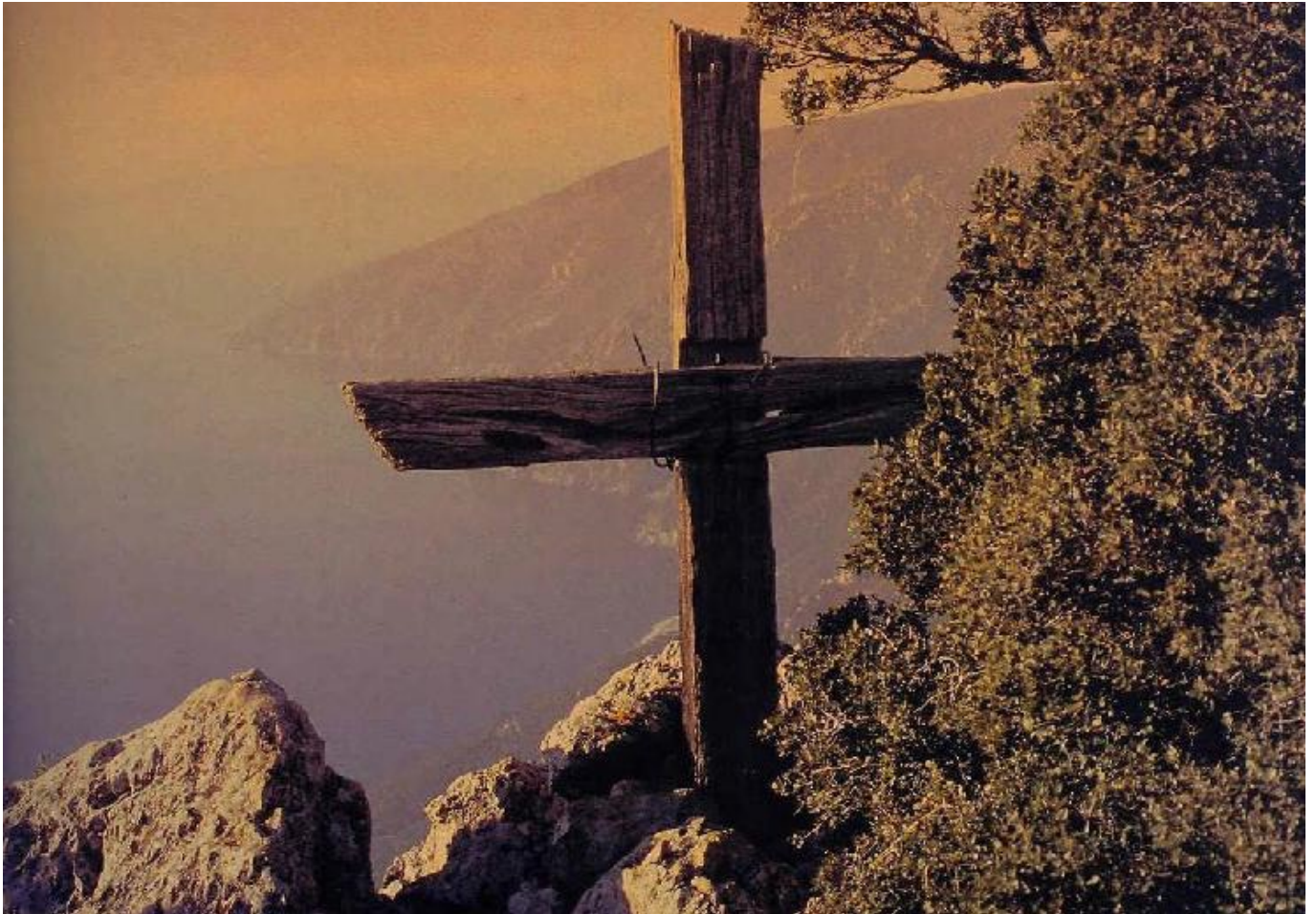
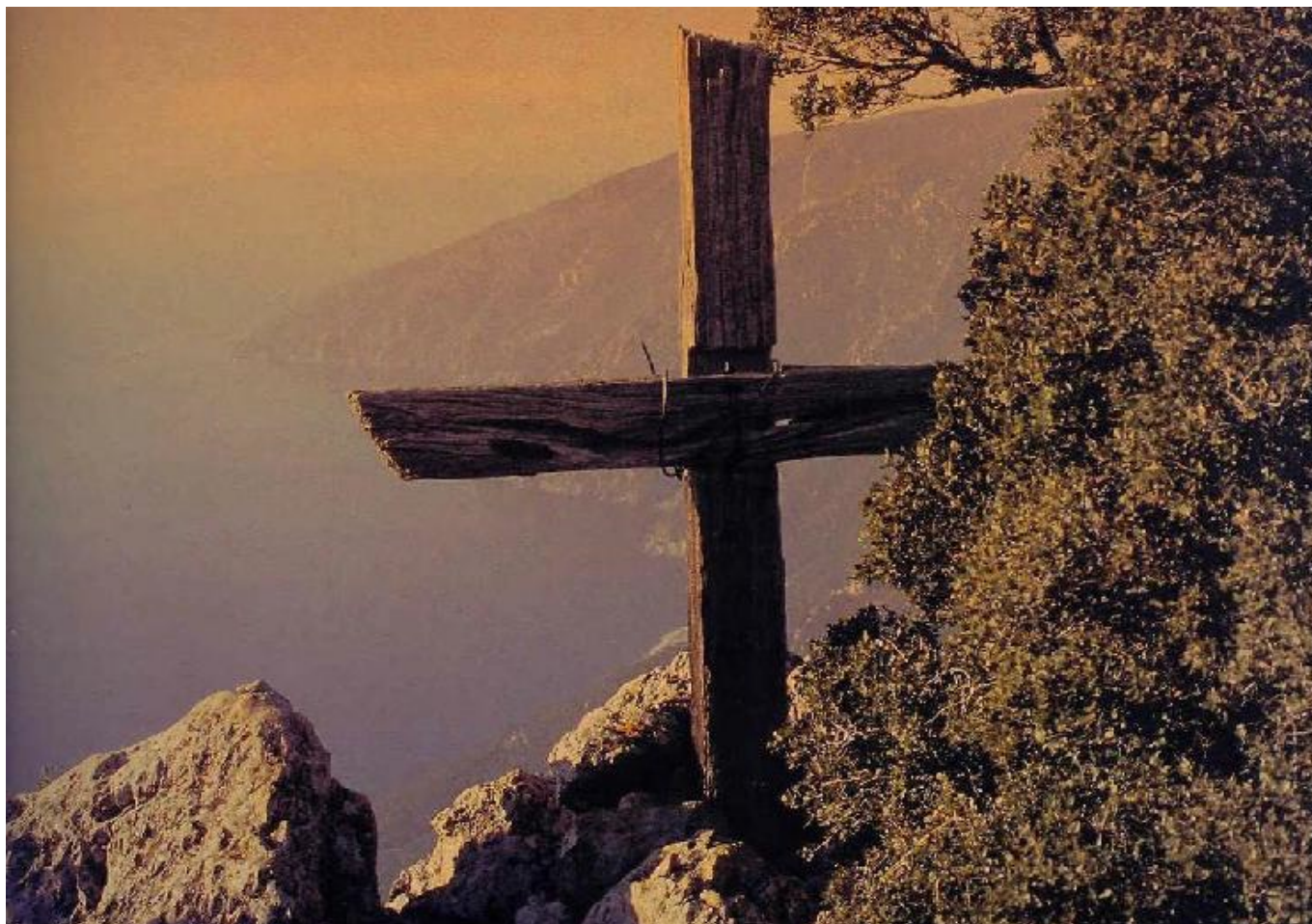

Η αγάπη ου ζητεί τα εαυτής (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Λένε για τον μακάριο Αντώνιο ότι ποτέ δεν σκέφθηκε να κάνει κάτι που να ωφελεί τον εαυτό του πióτερο από τον πλησίον του. Κι αυτό, γιατί πίστευε πως το κέρδος του πλησίον του είναι γι' αυτόν άριστη εργασία.

Και πάλι είπαν για τον αββά Αγάθωνα, ότι έλεγε πως «ήθελα να βρω ένα λεπρό και να λάβω το σώμα του και να του δώσω το δικό μου».

Είδες τέλεια αγάπη; Και πάλι, αν είχε κάποιο πράγμα χρήσιμο, δεν άντεχε να μην αναπαύσει μ' αυτό τον πλησίον του. Είχε κάποτε μια σμίλη για να κόβει τις πέτρες. Ήρθε λοιπόν ένας αδελφός κοντά του και, επειδή την είδε και τη θέλησε, δεν τον άφησε να βγει από το κελί του χωρίς αυτή.

Πολλοί ερημίτες παρέδωσαν τα σώματά τους στα θηρία και στο ξίφος και στη φωτιά, για να ωφελήσουν τον πλησίον.

Κανείς δεν μπορεί να φτάσει σ' αυτά τα μέτρα της αγάπης, αν δεν ζήσει κρυφά, μέσα του, την ελπίδα του Θεού. Και δεν μπορούν να αγαπήσουν αληθινά τους ανθρώπους όσοι δίνουν την καρδιά τους σ' αυτό τον εφήμερο κόσμο.

Όταν ένας άνθρωπος αποκτήσει την αληθινή αγάπη, τον ίδιο τον Θεό ντύνεται, μαζί με αυτήν. Είναι ανάγκη λοιπόν αυτός που απέκτησε τον Θεό να πεισθεί ότι δεν μπορεί ν'αποκτήσει μαζί με τον Θεό, τίποτε που να μην είναι αναγκαίο, αλλά να αποδυθεί και το ίδιο το σώμα του, δηλ. και αυτές τις μη αναγκαίες σωματικές αναπαύσεις.

Ένας άνθρωπος, που είναι ντυμένος, στο σώμα και στην ψυχή, με την κοσμική ματαιοδοξία και που ποθεί να απολαύσει τα αγαθά του κόσμου, δεν μπορεί να ενδυθεί τον Θεό -να γίνει θεοφόρος- μέχρι να τα αφήσει. Γιατί ο ίδιος ο Κύριος είπε ότι «όποιος δεν εγκαταλείψει όλα τα κοσμικά και δεν μισήσει την κοσμική ζωή του, δεν μπορεί να γίνει μαθητής μου» (Λουκ. 14, 26). Όχι μόνο να τα αφήσει, αλλά και να τα μισήσει. Αν λοιπόν δεν μπορεί να γίνει μαθητής του, πως ο Κύριος θα κατοικήσει μέσα του;

Δεν θα αμελήσω να αναφέρω τι έκαμε ο άγιος Μακάριος ο Μεγάλος, για να ελέγξει εκείνους που καταφρονούν τους αδελφούς τους. Βγήκε λοιπόν κάποτε να επισκεφθεί έναν άρρωστο αδελφό και ρώτησε τον άρρωστο αν ήθελε τίποτε. Εκείνος αποκρίθηκε πως θα 'θελε λίγο φρέσκο ψωμί. Και επειδή όλοι οι μοναχοί εκείνο τον καιρό όλη τη χρονιά συνήθιζαν και έφτιαχναν το ψωμί παξιμάδια, σηκώθηκε αμέσως εκείνος ο αξιομακάριστος άνθρωπος και, μ' όλα τα ενενήντα του χρόνια, βάδισε από τη σκήτη του στην Αλεξάνδρεια και αντάλλαξε τα ξερά ψωμιά, που πήρε από το κελί του με φρέσκα και τα πήγε στον αδελφό.

Αλλά και ο αββάς Αγάθων, που ήταν σαν αυτόν το Μεγάλο Μακάριο που ανέφερα, έκαμε κάτι ακόμη πιο σπουδαίο. Αυτός ο αββάς ήταν ο πιο έμπειρος στα πνευματικά από όλους τους μοναχούς του καιρού του και τιμούσε τη σιωπή και την ησυχία περισσότερο απ' όλους. Αυτός λοιπόν ο θαυμαστός άνθρωπος, όταν είχε πανηγύρι στην πόλη, πήγε να πουλήσει το εργόχειρό του στην αγορά. Εκεί βρήκε έναν ξένο άρρωστο και παραπεταμένο σε μίαν άκρη. Τι έκανε τότε; Νοίκιασε ένα σπιτάκι και έμενε κοντά του ασκώντας χειρωνακτική εργασία. Ο,τι έβγαζε το ξόδευε για τον άρρωστο και τον υπηρετούσε συνέχεια έξι μήνες, μέχρι που ο άρρωστος έγινε καλά.

Ο λόγος του Κυρίου ο αληθινός και αψευδής μας λέει ότι δεν μπορεί ένας άνθρωπος να έχει μέσα του τον πόθο των κοσμικών πραγμάτων και μαζί, την αγάπη τον Θεού (Ματθ. 6, 24).

Αυτός ο άνθρωπος να λογίζεσαι ότι είναι του Θεού, που από την πολλή του ευσπλαχνία νεκρώθηκε ως προς τις υλικές του ανάγκες. Διότι ο ελεών τον φτωχό έχει τον Θεό να φροντίζει για τις δικές του ανάγκες. Και αυτός που στερείται για

τον Θεό, βρήκε θησαυρούς ακένωτους.

Ο Θεός δεν χρειάζεται τίποτε. Ευφραίνεται όμως όταν δει κάποιον να αναπαύει την εικόνα του και να την τιμά για την αγάπη του. Όταν έλθει κάποιος και σου ζητήσει αυτό που έχεις, μην πεις μέσα στην καρδιά σου ότι θα το κρατήσω αυτό για μένα, για να με αναπαύει και ότι ο Θεός θα ικανοποιήσει την ανάγκη του αδελφού με άλλο τρόπο. Γιατί αυτά τα λόγια τα λένε οι άδικοι, που δεν γνωρίζουν τον Θεό. Ο δίκαιος και ενάρετος άνθρωπος την τιμή που του έκανε ο ενδεής αδελφός του δεν την μεταβιβάζει σε άλλον, ούτε την ευκαιρία της ελεημοσύνης θα επιτρέψει στον εαυτό του να τη χάσει. Ο φτωχός και ενδεής άνθρωπος λαμβάνει τα αναγκαία από τον Θεό, διότι κανέναν δεν εγκαταλείπει ο Κύριος. Συ όμως, που θέλησες να αναπαύσεις τον εαυτό σου μάλλον παρά το φτωχό αδελφό σου, αποποιήθηκες την τιμή που σου έκανε ο Θεός και απομάκρυνες τη χάρη του από σένα. Όταν λοιπόν δώσεις ελεημοσύνη, να ευφραίνεσαι και να πεις: Δόξα σοι ο Θεός, που με αξίωσες να βρω κάποιον να αναπαύσω. Όταν όμως δεν έχεις τι να δώσεις, μάλλον να χαρείς και να πεις ευχαριστώντας τον Θεό: Σε ευχαριστώ, Θεέ μου, που μου 'δωσες αυτή τη χάρη και την τιμή να γίνω φτωχός για το όνομά σου και που με αξίωσες να γευθώ τη θλίψη της σωματικής αδυναμίας και της φτώχειας, που όρισες στο στενό δρόμο των εντολών σου, όπως τη γεύθηκαν οι άγιοί σου, που περπάτησαν αυτό το δρόμο. (23-4).

Πηγή: agiazoni.gr